

Les llengües mereixen el nostre respecte

Aureli Puig i Escoí Mas el Molló

Totes les llengües mereixen el nostre respecte per lo que signifiquen com a signe d'identitat d'un poble, i més encara la nostra per la situació de precarietat en que s'encontre. Però malauradament la nostra llengua no és respectada com es mereix, per coneguts elements espanyolistes en defensa d'una suposada unitat uniformista d'Espanya, i lo que es més greu pels mateixos valencians, i és en aquesta situació on vull fer més insistència. La malifeta prové en part de la nostra Constitució, que ens diu que els valencians tenim l'obligació de saber el castellà i el dret que podem fer valer o no de saber el valencià, amb aquest decret s'estableix una llengua primària i superior el castellà, que tenim obligació de saber-la, i una altra secundària i inferior que tenim un suposat dret a saber-la, i amb aquestes obligacions i superioritats consagrades per la Constitució, i la pretesa superioritat d'una llengua sobre l'altra sempre existiràn

conflictes lingüístics, per conseqüència la Constitució no ens serveix en aquestes condicions de desigualtat, per tant hi ha que plantejar-se el canviar-la, en el sentit d'obligatorietat de la nostra llengua en el nostre àmbit lingüístic.

Però no vull estar-me de criticar amb duresa l'actitud d'una gramassa de valencians per la burla i la falta de respecte envers la nostra llengua. En primer lloc denunciar escrits apareguts en publicacions, revistes i llibrets de falles, amb faltes ortogràfiques a dojo, sense orfre ni concert, que no son en realitat més que una burla a la nostra llengua i a la nostra normalització lingüística, que desprestigiien la publicació, o revista que la porta a terme, i tot amb la complicitat dels directors, i la descaradura i falta de sensibilitat dels autors. "Creo que una lengua merese mocho respeto conchidreracion i tene ques cribirse i palar ben pos la lenga hes nuestro sino didentidad". I Senyors directors de publicacions i revistes, publicarien vostés un escrit en castellà amb tantes faltes ortogràfiques, com els paràgrafs precedents, i perquè en valencià sí. També denunciar certes actituds, com és el dirigir-se a un desconegut en castellà perquè

creuen que això és d'educació. Tota persona que viu en aquest país té la obligació moral de comprendre al menys la nostra llengua i la cultural de parlar-la i escriure-la, sinò és així denota una falta de respecte envers nosaltres, i en conseqüència dins el nostre País hem de dirigir-nos sempre siga qui siga, guàrdia civil, militar, funcionari, etc. en valencià i no canviar de parla, i si ens obliguen o insinuen no saber valencià, aleshores el mal educat i incult és el que ho exigeix, sempre que la persona o interlocutor nostre siga resident al nostre País, i porte temps suficient per saber i comprendre la nostra llengua. I això no és que ho diga tan sols jo, sinò que personalitats tan representatives com el professor Aranguren i el president del Tribunal Constitucional Sr. Piñero, també s'han manifestat en el mateix sentit. Denuncie també l'actitud de molts nadius al nostre País, que per una suposada finor, es tornen disglòssics (1) i abandonen la nostra llengua, en favor del castellà, considerant que la nostra llengua és una parla basta i pròpia de la gent de poble i masovers, aquesta fauna demostre per contra, més devoció a la paella i la Mare de Déu dels Desamparats que a la nostra llen-

gua.

Aquests comportaments de disglòssia, desconeixement de la llengua, escrits incorrectes, intolerància i falta de sensibilitat, és donen majoritàriament en persones d'una mitja d'edat alta i en els sectors de la dreta conservadora i reaccionària, i a pesar de les afirmacions de que els joves passen de tot, son més respectuosos amb la llengua, l'usen amb dignitat, i no tenen complexos a l'hora d'anomenar-la català, i valencià com a dialecte o variant. Aquestes actituds i comportaments diferents entre joves i majors supose que es donen per les diferències culturals, en l'ensenyament que han rebut uns i altres. Altres causes que puguen explicar aquestes actituds, a més de les culturals, serien la falta de sentiment nacionalista, i el que ens sentim més orgullosos de ser espanyols que valencians.

Sols espero en el futur, que el camí de la cultura obrija les portes al enteniment, que les noves generacions mostren més sensibilitat i respecte per la nostra llengua i la nostra cultura, i que recuperem l'orgull de ser valencians.

(1) disglòssia.-
Abandó de la llengua pròpia i nadiua per un altra.